І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь…
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Адреса
Редакції і Адміністрації:
'Svoboda', 81-83 Grand St.,
Jersey City, N. J.
Тел: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXIV. Ч. 64. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 4-го КВІТНЯ 1957 П'ЯТЬ ЦЕНТІВ — FIVE CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 4, 1957 No. 64. VOL. LXIV.

МИР І БЕЗПЕКА ВАЖЛИВІШІ ЗА РЕДУКЦІЮ ПОДАТКІВ — ЗАЯВЛЯЄ ПРЕЗИДЕНТ

Вашингтон. — Президент Айзенгавер і віце-президент Ніксон під час своїх виступів у вівторок 2 квітня ц. р. на двох окремих зібраннях висловилися проти надмірної редукції запропонованого урядом бюджету і з цим теж проти зниження податків, заявляючи, що високі податки є тією ціною, що її мусить платити нація за свою безпеку і встановлення тривалого миру. През. Айзенгавер, промовляючи на 13-ій конференції Реклямової Ради у Вашингтоні, з'ясовував і підкреслював конечність прийняття запропонованого бюджету, найвищого — як він сам ствердив — з усіх дотеперішніх мирних бюджетів ЗДА. Якщо б громадянство — казав Президент — усвідомляло всі факти і конечності, що лягли в основу бюджету, й могло охопити цілість проблеми, тоді напевно ніхто з громадян не висловив би ніякого спротиву проти того, щоб видавати свої гроші на поставлені урядом цілі. При цьому Президент обосновував такі бюджетові конечності, як витрати на оборону, будівництво шкіл, забезпечення на випадок безробіття і старости та інші ділянки суспільної опіки. В сучасному світі — казав Айзенгавер — перед людством дві альтернативи: або осягнути тривалий мир або згинути і тому теж справа тривалого миру є одним із найважливіших завдань і цілей. Громадяни не люблять податків, але є речі і справи, задля яких ці податки треба платити і ці речі і справи стоять понад особистими вигодами і користями, тим більше, що в деяких ділянках самі громадяни, без допомоги держави, не мали і не матимуть можливости повести потрібних заходів для забезпеки національних інтересів. — В подібному напрямку, як през. Айзенгавер, говорив теж віце-президент Ніксон на республіканській конференції жінок, що відбулася цього ж самого дня у Вашингтоні. Він підкреслив, що якщо б жінки мали можливість докладно заналізувати цьогорічний бюджет, то вони підтримали б і Президента і уряд в запропонованій ними бюджетовій програмі. Високий цьогорічний бюджет — за словами Ніксона — подиктований тільки високими вимогами втримати тривалий мир. Ніксон підкреслив теж, що Президент є проти всіх рудукцій у бюджеті, які могли б бути шкідливими для інтересів і добра окремих громадян. Крім Ніксона промовляли ще на згаданій конференції представники департаменту скарбу та видатні господарські дорадники Білого Дому.

Сенат ухвалив законопроєкт про товарообмін із сателітами

Вашингтон. — Сенат більшістю 54-ох до 23-ох голосів прийняв законопроєкт про торгівлю з країнами поза залізною заслоною. Згідно з цим законопроєктом уряд цієї країни зможе вести товарообмін із комуністичними державами сателітів та матиме повновласті продати закордонним країнам рільничих продуктів на суму 4-ох більйонів долярів (досі вільно було продати закордонові харчів тільки на суму 3-ох більйонів долярів). Цей законопроєкт дозволяє також подарувати закордонним державам харчів на суму 800,000,000 долярів (досі 500,000,000 долярів). Вільним країнам продається харчі за їхню валюту, яку зуживається на позички тим країнам або на видатки в зв'язку з американськими військами, які стаціонують в тих країнах. Комуністичним країнам будуть продавати американські харчі в заміну за ті товари, яких потребують ЗДА. Польща вже запроєктувала заміняти деякі свої товари за американські харчі. Провідник республіканської меншости в Сенаті сенатор Вільям Ф. Новленд всіми засобами старався не допустити до ухвалення цього законопроєкту, але Сенат відкинув його поправку проти торгівлі з комуністичними державами. Президент Айзенгавер і секретар рільництва Езра Тефт Бенсон підтримували урядовий проєкт в цій справі, твердячи, що вимінна торгівля з сателітами дасть нагоду використати той неспокій, який проявляється в деяких державах поза залізною заслоною. Бенсон заявив на радіопрограмі, що зменшуються харчові запаси в урядових складах, бо збільшився експорт харчів із цієї країни. Прийнятий в Сенаті законопроєкт мусить ще ухвалити Палата Репрезентантів.

АДМІРАЛ РАДФОРД ДОМАГАЄТЬСЯ ДОЗБРОЮВАННЯ ПІВДЕННОЇ КОРЕЇ

Вашингтон. — Адмірал В. Радфорд, голова об'єднаних шефів штабів, поручив президентові Айзенгаверові вивінувати американські війська в Південній Кореї, які стоять під командуванням генерала Лемніцера, як команданта військ Об'єднаних Націй, новою зброєю, особливо ракетними літаками. Причиною такого внеску адм. Радфорда є постійні інформації з різних джерел про те, що комуністичний Китай, всупереч виразній забороні за договором про перемир'я побільшувати військові сили, побудували цілу сіть нових військових летовищ в Північній Кореї і перекинули туди сильне летунство, що його Північна Корея взагалі не мала під кінець Корейської війни. Крім цього, комуністи перевели сильні наземні укріплення, збільшили скількість прифронтових військ і вивінували їх додатковою артилерією. Америка, яка втримує в Південній Кореї 24-ту і 7-му піхотні дивізії, строго притримувалась весь час постанов договору про перемир'я і не постачала південно-корейській азмії нової зброї, ані не скріплювала тамошньої власної сили. Особливо противився цьому державний департамент, не хотячи наразитись на закид порушування міжнародного договору. Однак, як виходить із відповіді державного секретаря Доллеса на його останній пресовій конференції в цій справі (про що мова на іншому місці), то мабуть державний департамент змінить тут свою думку і не буде противитися скріпленню військ в Кореї, з уваги на збільшену поважну загрозу від тамошнього комуністичного фронту.

ДОЛЛЕС СПОДІВАЄТЬСЯ ШВИДКОГО ВИРІШЕННЯ СУЕЗЬКОЇ ПРОБЛЕМИ

Вашингтон. — Впродовж найближчих 24 або 48 годин можуть бути переведені поважні переговори з Єгиптом в справі Суезького каналу, якщо єгипетський президент Нассер піде назустріч бажанням західніх користувачів каналу, як вони були висловлені в останньому американському меморандум, заявив державний секретар Доллес на своїй останній пресовій конференції у вівторок 3-го квітня ц.р. Однак він не виключає, що коли за день-два покажеться, що існують тільки дуже малі шанси успіху переговорів, то взагалі вони не відбудуться. Запитаний журналістами, чи державний секретар Доллес має якісь інформації, по якій лінії підуть дальші кроки єгипетського президента Нассера в справі Суезу, він відповів: „взагалі ніяких". Взагалі справа Суезу займала на тій пресовій конференції найбільше місця й уваги. Державний секретар Доллес підкреслив, що ЗДА не задумують натискати на Єгипет ані якимись військовими погрозами, ані економічними санкціями. Він не виключав санкцій проти Єгипту, але вони, мовляв, залежать в першій мірі від тих держав, які найбільш користуються Суезьким каналом і яких економіка залежить в куди більшій мірі від Суезького каналу, ані ж економіка Америки. Вони, мовляв, мають вирішити, чи їм виплатиться бойкот Суезького каналу і від них мусіла б вийти ініціятива. *Зрештою, Доллес* заявив, що від відповіді Нассера на останній меморандум *З'єдинених Держав в справі* Суезького каналу, що його вислано у відповідь на незадовільний меморандум Єгипту, — залежить у великій мірі будучність самого Єгипту. За часописними коментарями і за контекстом зауваг Доллеса, Державний секретар мав тут на увазі будучність єгипетської економіки. Доллес заперечив, наче б Америка, відмовляючи Єгиптові фінансування Асванської греблі, хотіла перевести будь-яку „пробу сил". Він пригадав що президент Нассер — як

Джан Фостер Доллес

це потім виявив югославський диктатор Тіто — задумував уже на рік перед відмовою Америки в справі Асванської греблі, націоналізувати Компанію Суезького Каналу. Він пригадав, що Єгипет саме в найбільшому розпалі переговорів про фінансування Асванської греблі, визнав був комуністичний Китай, як перша арабська держава.

Доллес відмовився виявити зміст останнього листа през. Айзенгавера до націонал-китайського маршала Чіян Кайшека, але запевнив, що офіційно нема ніякого американського зобов'язання боронити проти комуно - китайського наступу острови Квімой і Матсу; *це, мовляв, залежить виключно від рішення Президента, залежно від стратегічної ситуації. Він потвердив,* що Америка підтримує зусилля сателітних держав осягнути більшу незалежність від Москви, але заявив, що справа фінансової чи господарської допомоги Польщі ще не вирішена. Він признав, що існують інформації, що комуністичний Китай постійно порушує військове перемир'я в Кореї і що це може вплинути і на відповідну поставу Америки, — що треба розуміти так, що ЗДА можуть також збільшити озброювання південно - корейських військ.

Під час буревію і в сніговії згинуло 14 осіб, 400 поранених

Даллас, Тексас. — 2-го квітня бушував в місті Даллас сильний буревій, який спричинив смерть 9-ох осіб, а число поранених виносить коло 400 осіб. Торнадо віяв впродовж 40 мінут. Матеріяльні втрати становлять мільйони долярів. Кімнати і коридори шпиталів в тому місті, яке нараховує 600,000 мешканців, переповнені пораненими. В районі 13-ох бльоків знищив буревій 197 домів. Дві жінки згинули в авті, яке буревій перекинув в рів із шляху, по якому їхало авто. Торнадо перекинулося і до південної Оклагоми. Великі втрати спричинені тому, що буревій почав віяти по полудні, *коли люди верталися* з праці, і вулиці були переповнені автами і людьми. Один чоловік описує торнадо таким способом: „Здавалося, що зближається синій дим, а в ньому літали кусні бляхи. Чути було сильний рев". Буревій зривав дахи і кидав ними на землю, немов трісками. — Одночасно в стейтах Колорадо і Вайомінґ впав великий сніг. В Денвері нападало снігу більш як 40 цалів. Перервана зовсім комунікація в стейтах, що лежать в Скелястих горах. Перервана і телефонічна комунікація. В сніговії згинуло 5 осіб, але число людських жертв може збільшитися, коли можна буде докладніше їх порахувати. В Вайомінгу автостради забиті снігом до чотирьох стіп, завглибшки. Фармери з тих районів тішаться снігом, бо там кілька років була посуха. Вдоволені зі снігу і шкільні *діти, які не мають навчан*ня в школах і можуть бавитися снігом, який там рідко падає. Матеріяльні втрати від сніговії великі, їх можна буде докладно порахувати аж пізніше.

Англійський парлямент дебатує над Бермудською конференцією

Лондон. — В англійській палаті громад розпочалась в понеділок 1 квітня дебата над вислідами Бермудської конференції англійського прем'єра Мекміллена з президентом Айзенгавером. Мекміллен склав широке звідомлення, в якому м. і. ствердив, що на Бермудах осягнено порозуміння, щоб надалі розв'язувати спільно середньо-східні справи. Президент Айзенгавер, мовляв, запевнив Мекміллена, що ЗДА не тільки не хочуть займати позиції Англії на Середньому Сході, але — навпаки — бажали б собі, щоб Англія скріпила тамошні свої впливи. Англія і Америка — казав Мекміллен — погодились на Бермудах, що в справі Суезького каналу можна буде прийняти тільки таку розв'язку, яка буде точно триматися 5-ох принципів, на які в жовтні мин. року погодились Захід і Єгипет на терені Об'єднаних Націй. Зате Мекміллен признав, що існують надалі точки, в яких Англія і ЗДА мають розбіжні погляди, навівши на приклад справу торгівлі з комуністичним Китаєм і прийняття комуністичного Китаю до Об'єднаних Націй. Голова опозиції Гю Ґетскелл гостро атакував політику теперішнього англійського уряду, говорячи знову про „катастрофу протиєгипетської війни". Мекміллен знову заперечував, наче б війну проти Єгипту підготовлено за порозумінням з Ізраїлем.

Перші новобранці почали вишкіл в німецькій армії

Бонн. — 1-го квітня ц. р. розпочали військовий вишкіл перші нововбранці в новій західньо-німецькій армії за законом про щорічну рекрутацію. Цих новобранців покищо 10,000. Вони зголосились „без захоплення, але й без спротиву", заявив міністер військових справ Франц Йозеф Штравс. Ці 10,000 вояків доповнили добровільців, які служать в німецькій армії до числа 90,000 Найбільший набір відбудеться 1-го квітня 1958 року, тоді на 30,000 новобранців. Батьків оцих 19-річних юнаків запевнено, що в новій німецькій армії не буде такого строгого касарняного вишколу, як він був за кайзерської чи гітлерівської армії, бо тепер головний натиск покладатимуть на ознайомлення вояків із новою зброєю та на привчання вояків до власної ініціятивности. Німецькі вояки діставатимуть по 2 марки денно, отже подвійно стільки, скільки діставали були давніші вояки. Новобранці дістають одяг, черевики й інший виряд на вартість 1,300 марок, себто коло 310 долярів. Обов'язковий вишкіл — 6 місяців, а хто добровільно захоче залишитись довше, той дістане вишкіл технічного характеру й діставатиме вищу платню, як спеціяліст.

Тексас вибрав демократичного сенатора

Даллас, Тексас. — 2-го квітня відбувалися в стейті Тексас доповняючі вибори сенатора, бо давніший сенатор Прайс Деніел восени минулого року став губернатором, і в Сенаті досі працював тимчасовий сенатор, демократ Вільям А. Блеклі, який творив демократичну більшість в Сенаті, де демократи мали 49, а республіканці 47 сенаторів. Якщо б був тепер переміг республіканський кандидат, то контролю в Сенаті були б здобули республіканці, бо було б 48 до 48 для обох партій, а віце-президент Ніксон був би вирішував справи при рівному числі голосів в користь республіканців. Але в виборах переміг демократ Ралф Ярборо, і внаслідок цього демократи і надалі зберегли більшість в Сенаті, маючи 49 сенаторів.

МекКлеллен заявляє, що Рутер не вживав робітничих фондів для приватних цілей

Вашингтон. — Голова Сенатської Слідчої Комісії сенатор Джан Л. МекКлеллен заявив, що його комісія не знайшла доводів на те, щоб голова Об'єднаних Автомобілевих Робітників і містоголова АФП-КІО Волтер П. Рутер користав із робітничих фондів для своїх приватних цілей. Ця заява є відповіддю на зізнання Натана Шеффермана в Сенатській Комісії про те, що Шефферман купив для Дейва Бека, голови Братства Шоферів, товарів на суму 85.000 долярів, і що ті гроші походили із робітничих фондів. Шефферман зізнав також, що він купував товарі для Рутера, фінансового секретаря Вільяма Шніцлера і голови Спілки Пекарів — Германа Вінтера. Комісія ствердила, що всі ці згадані Шефферманом особи купували речі за свої власні, а не за робітничі гроші.

„Фармери рішатимуть про виборчу перемогу в 1958 році" — твердить Алкорн

Вашингтон. — Голова Республіканського Крайового Комітету Мід Алкорн заявив на пресовій конференції після розмови з секретарем рільництва Езрою Тефт Бенсоном та групою республіканських фармерських провідників, що „фармери рішатимуть про виборчу перемогу в 1958 році". Одночасно Алкорн повідомив, що закінчено організаційні приготування до перших двох районових конференцій, які відбудуться в Омага, Небраска, і Провіденс, Ровд Айленд. Конференція в Омага відбудеться вже 12 і 13 квітня, і в ній візьмуть участь республіканські провідники з таких стейтів: Небраска, Північна і Південна Дакота, Міннесота, Оклагома, Кензо, Айова і Колорадо. На конференції в Провіденсі (26 і 27 квітня) будуть делеґати з Мейн, Ню Гемпшир, Вермонт, Массачусетс, Ровд Айленд і Конектикат. Пізніше відбудуться ще чотири районові конференції, на яких республіканці обговорюватимуть, як найпевніше виграти вибори в 1958 році, здобуваючи контролю в обох палатах Конґресу.

Єгипет шукає позики на 10 мільйонів дол.

Каїро. — Єгипетський президент Нассер шукає на . ході позики на висоту найменше 10,000,000 долярів нібито на заступлення понищених спорудів Суезького каналу і такий його ремонт, який довів би Суезький канал до його повної вартости. В цій справі Нассер переговорює з фінансовим дорадником Гаммершилда в справах Суезького каналу, Джаном МекКлоєм, який прибув до Каїро. За часописними інформаціями, Нассер волів би, щоб Єгипет міг дістати таку позику поза Банком для Відбудови і Розвитку, знелюбивши ту фінансову установу Об'єднаних Націй від часу, коли той Банк у порозумінні з державним департаментом ЗДА, відмовився фінансувати Асванську греблю над Нілом. У зв'язку з цими заходами єгипетського президента знову заактуалізувалась справа переговорів і замирення в справі Суезу, однак Нассер не виявляє покищо ніякого бажання піти назустріч західнім користувачам каналу.

Югославські комуністи й італійські ліві соціялісти визначають „розвиток демократії"

Београд. — Югославська комуністична партія і партія італійських лівих соціялістів видали спільний комунікат, в якому між іншим ствердживують, що „не може бути справжньої демократії, яка не відкрила б шляху до соціялізму" та „не може бути демократичного розвитку соціялізму, якщо за ним не прийде розвиток демократичних форм суспільства". Що властиво значить та затьмарена комуно-соціялістична фразеологія — у комунікаті не вияснено. Яснішу мову має вже твердження, що „робітничий інтернаціоналізм не може спиратися тільки на інтересах будь-якої одної держави" та „всі соціялістичні партії в світі повинні шукати спільної плятформи і контактів". Ці звороти мають протисовєтське вістря, однак — за пресовими коментарями — югославські комуністи й італійські ліві соціялісти, які до цього часу йшли завжди разом з комуністами, оминали полеміку з московськими комуністами. Італійську делеґацію очолював партійний секретар Туліо Вечетті, а югославську — віце-президент Едвард Кардель. Цікаво, що ліві соціялісти Італії нібито хочуть получитись з правими антикомуністичними соціялістами, проте не переривають контактів з комуністичним світом.

В АМЕРИЦІ

● **Колишній президент** Геррі С. Труман, який перебуває у Ню Йорку в своєї дочки Марґарити, заявив журналістам під час ранньої прогулянки, що не хотів би, щоб дитину, яку в липні має народити його дочка, якщо це буде хлопчик, назвали його іменем. Це, сказав Труман, принесло б нещастя моєму внукові.

● **Найвищий Суд** стейту Колорадо заборонив у неділі продавати авта, бо це — дні відпочинку.

● **В Оґесті,** Джорджія, засумував 51-річний неґр Віллі Пертіт, бо його повідомили, що він уже не буде носити за президентом Айзенгавером ґольфових киййків, коли той приїжджатиме на відпочинок до Оґести. Президентові прислужуватиме тепер кедді, який має тридцять з вишком років, і може скорше бігати.

● **На зборах Товариства** Американських Географів нарікали, що в середніх школах замало навчають географії. Діти вчаться географії трохи в народній школі, в середній нічого про неї не чують, а коли переходять до університету, то „навіть не знають, що це таке географія".

● **27-річний син мільйонера** Мікі Джелкі вийшов із тюрми в Стормвіллі, Н. Й., де просидів 21 місяць за змушування дівчат до проституції. В тюрмі Джелкі був зразковим в'язнем, і тому йому подарували один рік кари.

● **Минулого року американці** витратили на кіно 1,274,600,000 долярів. До цієї суми входить федеральний податок, але немає в ній стейтових і міських податків. Для порівняння треба згадати, що в 1953 році на кіно витрачено в цій країні 1,007,500,000 долярів.

● **500 старих абсольвентів** Університету Джана Гопкінса влаштовують у п'ятницю 5-го квітня в готелі „Валдорф-Асторія", в Ню Йорку, прийняття на пошану президента цього університету д-ра Джана Айзенгавера. У прийнятті братимуть участь абсольвенти зі стейтів Ню Йорк, Ню Джерзі і Коннектикат.

● **У першій чверті цього року** випродукувано в ЗДА 1,972,200 авт, а за той самий час минулого року тільки 1,742,934. Тягарових авт випродукувано цього року в першій чверті 276,800, а минулого року — 313,105.

● **Сенатор Вільям Ф. Новленд** не вірить, щоб можна було зменшити податки від прибутків з днем 1-го січня 1958 року.

● **Секретар внутрішніх справ** Фред А. Сітон 7-го березня пішов до шпиталю, де перебуватиме, мабуть, довший час, бо плян його діяльности відкликано аж до половини травня ц. р. Можливо, що треба буде операції.

Департамент справедливости проти надання права стейту Гаваям

Вашингтон. — Департамент справедливости вислав листа до Сенатської Підкомісії Внутрішніх Справ, в якому заявляє, що не вірить в те, щоб надання Гаваям права стейту зменшило загрозу комунізму в тій американській території. Цей лист департаменту справедливости скріпив становище тих членів Конґресу, які є проти надання права стейту Гаваям, з огляду на сильні комуністичні впливи на тих островах. Число комуністів на Гаваях не дуже велике, пишеться в листі департаменту справедливости, але не можна судити про підривну акцію комуністів на основі самого тільки числа їхніх членів. Гавайський делеґат до американського Конґресу Джан А. Бирнс промовляв на підкомісії за надання права стейту Гаваям. Він сказав, що ці острови мають 536,000 населення, і що їх продукція становить річно 1,250,000,000 долярів. Там живуть люди різної раси, культури і релігії, які по демократичному розв'язують важливі проблеми.

Під час експльозії бомбовика згоріло 11 летунів

Чінкотінґ, Вірджінія. — Бомбовик фльоти типу „Нептун" експльодував на висоті 200 або 300 стіп одну мінуту після того, як стартував на летовищі в Чінкотінґ. 11 членів залоги згоріли під час експльозії, внаслідок якої бомбовик впав на землю та вирив у ній яму 10 стіп завглибшки. Власник крамниці Ірл В. Дерби описує експльозію бомбовика як „велику вогненну кулю". Він сказав: „Все, що я міг знайти, це чоловічі черевики і одна людська нога". Бомбовик мав якісь труднощі в леті, і летун завернув на летовище, але не долетів до нього, бо літак експльодував у віддалі тільки двох миль від бази.

Президент Гаїті змушений до резиґнації

Порт-о-Прінс, Гаїті. — Армія Республіки Гаїті змусила до резиґнації тимчасового президента Франка Силвена. Після того команда армії видала комунікат, в якому стверджує, що „дуже важливі події" спричинили те, що треба було домагатися резиґнації президента, який тепер є під арештом армії, а в його справі відбувається слідство. В будинку віддаленому три милі від столиці, знайдено склад зброї і вибухового матеріялу, при допомозі якого мали висадити в повітря крамниці, які були закриті на знак протесту проти режиму президента Силвена. Інші кандидати на президента оскаржують Силвена в тому, що хотів оголосити вибори в дні 28 квітня, в яких мав підтримувати як кандидата на президента д-ра Франсуа Дювалієра. Силвен був президентом від лютого цього року.

У СВІТІ

● **Кол. англійський прем'єр** Антоні Іден, який від січня ц. р., перебуваючи на відпочинку у свого приятеля, прем'єра Нової Зеляндії, в міжчасі знову важко хворів, виїде з кінцем цього місяця до З'єдинених Держав, щоб засягнути лікарської поради. У 1953 році Іден перебув успішну операцію в Бостоні. Американський лікар д-р Ричард Кател, який оперував його, був викликаний недавно до Нової Зеляндії до недужого англійського діяча.

● **Д-р Еріх Олленгауер,** лідер західньо - німецьких соціялістів, вернувся до Західньої Німеччини з Ізраїлю і домагається, щоб Західня Німеччина встановила з Ізраїлем дипломатичні взаємини. Це, каже він, був би логічний наслідок угоди, за якою Західня Німеччина має заплатити тій країні впродовж 12-ти років $780 мільйонів, як відшкодування за втрати, що їх зазнали жиди від гітлерівського режиму. Олленгауер, який є дуже чулий на все, що може „дразнити" Москву і цим шкодити німецькому об'єднанню, не рахується з смертельною ворожістю Совєтів супроти Ізраїлю.

● **Новий президент Філіппін** Карльос Гарція висловився проти гасла „Азія для азійців", бо, мовляв, це гасло шкодить приятельським взаєминам азійських країн із неазійськими. Він заявився також проти „невтралізму" Індії, але при тому застерігся, що одна країна не повинна втручатися в політику другої. Карльос Гарція вірить, що всі невтральні країни з часом зрозуміють небезпеку від комунізму і приєднаються до блоку протисовєтських країн.

● **„Труд",** орган совєтських професійних спілок цілком залежних від компартії, гостро затаврував президента американської юнії шоферів Дейва Бека, бо, мовляв, його поведінка дає арґументи в руки ворогам робітничого руху.

● **Союз парфумерів у Франції** випродукував „Королівську парфуму" — оригінальний рід парфуми у великому кришталевому фляконі, що його піднесуть англійській королеві Елисаветі, коли вона влітку цього року прибуде до Парижу з офіційною візитою. Хемічну формулу цієї парфуми знищать і вже більше її не продукуватимуть.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays (Saturday and Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES.	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	5.25	Six months	5.25
На три місяці	2.75	Three months	2.75

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

СПІР ЗА МІЖНАРОДНУ ПОЛІЦІЮ

Генеральний секретар Об'єднаних Націй, вернувшись з однотижневих переговорів із єгипетським президентом Гамалем Нассером і високими урядовцями Об'єднаних Націй, які тепер перебувають в обширі єгипетсько-ізраїльського конфлікту, заявив у Ню Йорку, що „збройне поготівля" Об'єднаних Націй, популярно зване міжнародною поліцією, мабуть залишиться у прикордонній єгипетсько-ізраїльській смузі ще яких 5-6 років. Він висловив цим свій скептицизм, чи можна буде за коротший час осягнути тривке замирення між арабським і ізраїльським світами. Єгипет не буде покищо жадати відкликання міжнародної поліції з смуги Гази і з побережжя Акаби, але її перебування там залежить надалі від згоди Єгипту. Тому міжнародна поліція залишається там тепер — за висловом Гаммершилда — як „гість Єгипту". Місію береження спокою в прикордонній смузі переводитимуть на спілку міжнародна поліція і Єгипет. Тому, що Ізраїль заявив, що він вважатиме появу єгипетського війська в смузі Гази за гасло до відновлення бойових дій, Єгипет не вислав туди (покищо) свого реґулярного війська, але на швидку руку сформував „поліційні з'єднання" з арабських утікачів, якими переповнена смуга Гази.

У світлі цих останніх подій знову заактивізувалась справа міжнародної поліції. Покликання її до життя прийнято вночі проти 5 листопада на Генеральній Асамблеї 57 голосами „за", без спротиву з будь-чийого боку, і при 18-х голосах азійсько-африканського бльоку, СССР, його сателітів і Югославії, що „стримались". Однак, всупереч такій одностайності щодо самого принципу, що Об'єднані Нації повинні мати власне військо, — поміж тими, що голосували за цю постанову, була і є велика розбіжність думок щодо характеру та завдань цього війська. Досить сказати, що головний ініціятор створення міжнародної поліції, канадійський міністер закордонних справ Лестер Пірсон, який був автором згаданої резолюції, схваленої 5 листопада м. р., є тепер — як твердять добре поінформовані американські коментатори — за головного противника генерального секретаря Об'єднаних Націй Даґа Гаммершилда, як формального зверхника міжнародної поліції. Бо Гаммершилд, маючи виключно на увазі якнайшвидше очищення єгипетської території від окупаційних англійських, французьких і ізраїльських військ, щоб формально і фактично закінчити ту нещасну війну, — погодився на два кардинальні принципи, продиктовані Єгиптом, що: 1) *міжнародна поліція може бути стаціонована на території Єгипту тільки за згодою Єгипту і що 2) міжнародна поліція не може переводити ніякої розв'язки в будь-якій спірній політичній справі.*

Тим часом ці принципи цілком суперечать інтенції творців війська Об'єднаних Націй. Вони виходили з засновку, що слабість ОН полягає у відсутності власної екзекутивної сили. Отож, на їх думку, власне військо мало стати, так би мовити, збройно-екзекутивною рукою для підтримування *політичних постанов більшости членів Об'єднаних Націй.* Коли, за твердженням Єгипту, що до нього приєднався Гаммершилд, роля міжнародної поліції закінчується з моментом відвороту окупаційних військ і встановлення порядку на раніше окупованих теренах, — то, очевидно, це військо ОН *перестає бути чинником, який повинен активно й успішно* допомогти у меріторичному розв'язуванні актуальних міжнародних проблем. Гаммершилд погодився на обмеження ролі міжнародної поліції, бо і в цій обмеженій ролі „поліціянта миру" вона не допускає до відновлення війни на Середньому Сході, отже робить добру роботу. Однак, західні держави, в першу чергу Англія, Франція, Канада й Австралія, стурбовані, що як тільки Єгипет почуватиметься на силах, то „виповість гостину" міжнародній поліції, і вона негайно розлетиться, бо Індія, Індонезія й Юґославія, а також мабуть Фінляндія і Пакістан, відкличуть свої контингенти, які становлять приблизно половину теперішніх 6.000 вояків війська Об'єднаних Націй. Противники Гаммершилда знову добачують тут його вину: чому він виключив з участи в міжнародній поліції такі великі держави, як ЗДА, які мають велику реґулярну армію і можуть куди легше диспонувати своїм військом.

Оці суперечки про ролю, призначення і майбутнє першого війська Об'єднаних Націй доказують правильність передбачення, що резолюція Об'єднаних Націй з 5 листопада, яка породила це перше міжнародне військо, була експериментом, який тільки в ході дальшої практики покаже, чи був він оправданий.

ЦЬОГОРІЧНІ ВИГЛЯДИ ЕКОНОМІКИ КРАЇНИ

Економічний редактор щоденника „Ню Йорк Таймс", Ричард Руттер, пише про економіку ЗДА у першій чверті цього року, що її розвиток подібний до розвитку подій у відомій казці „Аліс в країні чудес": чим далі, тим цікавіше. Що буде далі, як господарство країни розвиватиметься в наступних місяцях — на основі дотеперішніх вислідів не можна напевно передбачити.

Правда, представники уряду заявляють: Немає найменшого сумніву, що країна вступила в черговий рік економічного росту. 1957 рік буде ще кращий під економічним оглядом, як його попередники. Але дехто з урядових економістів додає: Ах, той бюджет! Рекордово високий у мирні роки! 71,800,000.000 долярів!

Інші економісти, говорячи про ріст економіки, здвигають плечима, коли згадують про інфляційні тенденції. Є й такі економісти, які твердять, що найбільшою загрозою для господарства є дефляція, цебто недостача грошей.

Але перейдімо до тих, які керують окремими галузями промисловости в цій країні, починаючи від тієї промисловости, яка є показником добробуту країни, — від автомобільної продукції. Продуцент авт скаже про цьогорічні вигляди таке: Ми все це чекаємо, що 1957 рік буде дуже добрим для нашої продукції, і ми зможемо випродукувати в цьому році більше як 6,000.000 авт.

Продавець авт дещо песимістичніший і наприкінці першої чверті цього року нарікає, що досі мало продав нових авт, і не може чекати аж до повної весни, щоб щось заробити!

Друга промислова галузь, яка є показником добробуту країни — це продукція сталі. Але й продуцент сталі не є на сто відсотків вдоволений і певний відносно того, що буде далі в цьому році. Він каже: Почався знову один із найкращих років для нашої продукції. Правда, продукція сталі дещо зменшилася, але цього треба було сподіватися після того шалено швидкого росту, який був у 1955 і 1956 роках.

Допустімо тепер до голосу представника тієї групи підприємців, які домагаються і яким під час виборів обидві партії обіцяли допомогу в формі зменшення прибуткових податків. Представник дрібних підприємців з іронією запитається оптимістичних економістів: „Добробут? Який там добробут! Це боротьба, щоб втриматися на поверхні життя! От скажіть мені, де я міг би дещо позичити, я готов заплатити навіть високий відсоток.

Фармер уже трохи вдоволений, він тішиться тим, що земельний банк збільшив його прибутки, він дістав дещо долярів за те, що не засівав усіх своїх акрів, а дозволив, щоб на них росла трава. Він дістав дещо долярів і за те, що ціни на фармерські продукти таки трохи збільшилися. Але все ж таки фармер ще й досі згадує про те, які то золоті часи були для нього в 1950-1952 роках, коли його прибутки були на 20 відсотків більші.

Залізниці хотіли б якнайбільше перевозити товарів і людей. Власники залізничих ліній добре заробляють, але побоюються слабих місць в економіці, які могли б зменшити прибутки залізниць.

Будівельні підприємці, які після другої світової війни мали золоту добу, кричать про те, що 1957 рік — найгірший від 1945 року, і твердять, що загострення кредитових можливостей — це кошмар!

Після наведення різних голосів про стан економіки країни наприкінці першої чверти цього року, треба загально ствердити, як в дійсності представляється ця справа, коли її оцінювати з загального становища. В 1955 і 1956 роках економіка ЗДА рекордовим темпом зростала до нових висот. На початку цього року зростання економіки сповільнилося, а подекуди навіть припинилося.

Про це найкраще свідчить такий приклад. Попереднього тижня департамент торгівлі повідомляв, що інвестиції підприємців цього року дійдуть до рекордової суми 38 більйонів долярів і збільшаться на 6,5 відсотка супроти 1956 року. Але видатки підприємців у 1956 році збільшилися супроти 1955 року на 22 відсотки.

Те саме говорять і дані про особисті прибутки, які мусять збільшуватися хоч би тому, що збільшується число населення. Але який темп цього збільшування? Згідно з недавньою оцінкою, особисті прибутки цього року в річному відношенні становитимуть 335 більйонів долярів, — на два більйони більше в порівнянні з останньою чвертю 1956 року. Але й тут треба пригадати, що особисті прибутки в 1956 році збільшилися на 17,3 більйона долярів.

Некорисно свідчить про 1957 рік і статистика продукції в перших двох місяцях року. Дані про березень свідчать, що в тому місяці вона була напевно менша, як про це свідчать автомобільна, сталева і будівельна промисловість.

Урядові економісти всю свою енергію звертають на те, що ціни й надалі зростають і індекс їх у половині лютого становив 118,7 в порівнянні з пересічними цінами 1947-1949 років. Внаслідок цього Рада Федеральної Резерви не бере під увагу заяв тих економістів, які твердять, що треба облегшити умови кредиту.

Та хоч знаки інфляції для всіх ясні, бо всі бачать, що доляр втрачає на вартості, численні економісти говорять вже і про дефляцію, бо в багатьох випадках, як ми чули вище від дрібного підприємця, бракує грошей. На брак кредитів нарікає і будівельний промисл.

На початку весни економіка в наступній чверті цього року є загадкою. Тільки найближчі кілька місяців покажуть, чи теперішній добробут буде продовжуватися без поважнішої затримки і чи продукція йтиме до нових рекордів.

Мілена Рудницька

НЕСПОКУТУВАНА ВИНА ЕДВАРДА ЕРІО

Французький політик Едвар Еріо, який минулого тижня відійшов з цього світу, записався так погано в історії українського народу, а саме під час великого голоду 1933-го року, що варто пригадати нашому громадянству його непочесну в цій трагічній справі ролю. Він бо був головним свідком, який, всупереч правді, склав перед культурним світом свідчення на користь большевиків, нібито жадного голоду на Україні нема.

Було це в кінці літа 1933 року. Не зважаючи на всі зусилля совєтської влади приховати справжнє становище на Україні, відомості про голод передістались крізь залізну заслону на Захід. У пресі друкуються щораз частіше повідомлення про голодову катастрофу, і перед очима культурного світу відкривається ввесь жах тодішньої України: вимерлі села, поля, зарослі бур'янами, хмари українських селян, що мандрують з торбами на плечах до міст за хлібом, залізничі станції, завалені масами народу, що чекають на поїзди і жебрають хліба, безпритульні діти, що на смітниках шукають обгризків, трупи на вулицях міст...

Українське громадянство на західніх землях і в скупченнях української еміґрації в Европі та за океаном провадить влітку 1933-го року широку акцію для інформації світової опінії про ситуацію на Україні та для організації міжнародної допомоги голодуючим землякам. Український католицький єпископат Галицької Церковної Провінції, з митрополитом Шептицьким на чолі, звертається відкритим листом „до всіх людей доброї волі в справі подій на Великій Україні". Під впливом цього звернення віденський кардинал Теодор Інніцер публікує апель до культурного світу, щоб зорганізувати допомогову акцію для голодних України, і сам очолює таку акцію у Відні. Зближається осіння сесія Ліги Націй, і українські політичні кола ведуть енергійну підготову, щоб справу голоду просунути на наради цієї сесії.

Увесь цей шум з приводу голоду був дуже не до вподоби большевикам, бо він міг перекреслити їх політичні й торговельні задуми. Совєтська закордонна політика могла тоді похвалитися великими успіхами своєї першої „мирової офензиви". Франція, Польща, держави Малої Антанти, три прибалтійські держави, фашистівська Італія, укладають з Совєтським Союзом пакти приязни й неагресії та торговельні договори. Є це ера так званих „народних фронтів", себто співпраці демократичних груп з комуністами в низці европейських держав. „Майже всі европейські держави стараються наперебій запевнити собі ласку Москви" — писала „Нов Цюріхер Цайтунг" з 1-го вересня 1933 р. На овиді зарисовується встановлення нормальних дипломатичних стосунків між СССР і З'єдиненими Державами, товарообмін на велику скалю, американські кредити. Увесь цей штудерний будинок, головним архітектом якого був Літвінов, міг би захитатися в своїх основах, коли б світ довідався про всю правду, як то Сталін найлютішим штучним голодом приборкує непокірливих українських селян...

Тож большевики рішили здушити відомості *про голод*, здушити їх за всяку ціну. Коли офіціяльних заперечень совєтського уряду вже не вистачало, щоб втихомирити *публічну опінію культурного* світу, коли боротьба за правду про голодову трагедію України набирала щораз більшої гостроти, тоді большевики вхопилися за новий засіб пропаґанди: свідченням очевидців, що стверджували голодову катастрофу ґіґантських розмірів, вони рішили протиставити заяви „своїх" свідків, що заперечували факт голоду, і то заяви людей з світовим іменем. І одним з таких свідків був власне Едвар Еріо. Надзвичайно популярний в тодішньому міжнародному світі ліберальний французький політик, колишній прем'єр-міністер Франції, незмінний від довгих років мер великого промислового міста Ліону, — стає головним козирем у руках большевицької пропаґанди.

Як „почесний гість" Совєтського Союзу, їде Еріо туди на „студійну подорож". Подорож тривала два тижні, від 26 серпня до 9 вересня. В Україні Еріо був всього-навсього п'ять днів, а саме 12 годин в Одесі, куди він приїхав з Франції совєтським кораблем „Чічерін", згодом 12 годин у Києві, один день у Харкові і вкінці в Ростові. Подорожував з-правила вночі, зате вдень „вивчав" становище.. Ось програма побуту Еріо в Одесі 26 серпня 1933-го р.: привітання на пристані, оглядини міста, між іншим оглядини великої державної пекарні хліба, прогулянка до зразкового колгоспу, ввечері — бенкет. Київ (27. VIII. 1933): привітання на двірці, візита в Українській Академії Наук, оглядини історичних пам'яток і музеїв, обід, після обіду прогулянка пароплавом по Дніпрі, оглядини міста, овації публіки, ввечері — від'їзд до Харкова. Аналогічно виглядала програма перебування Еріо в Харкові й Ростові. Під час подорожі Еріо виголошував промови і давав інтерв'ю представникам совєтської преси. Вже в Києві, себто наступного дня після приїзду на Україну, Еріо дав до преси свою першу заяву, в якій засвідчив, що мав спромогу нав'язати безпосередній кон-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ПОДРУЗІ

День розтуля золотисті повіки.
Сніг потемнів. Осідають поля.
Чути, як тріскає крига на ріках.
Як потягається дужа земля..

Я не про це хотів вам сказати.
Березень линє. Чую весну...
Чую, що буде серце скресати,
Кригу скидаючи навісну...

Чую, що всюди Вас зустрічаю,
Навіть і там, де стрічати не йду.
Вашими кроками — вітер у гаї,
Вашими співами — квіти в саду!

Те, що у серці — не приховати.
Крилами в небі б'ють журавлі..
Йдіть же! Не змушуйте цілувати
Квітку на кожнім стеблі.

ЛЕОНІД ПОЛТАВА

СЛІДАМИ ЦАРСЬКИХ ЖАНДАРМІВ І ЦЕНЗОРІВ

Одним з найтяжчих ударів для американських комуністів і „проґресистів" був недавній виступ донедавнього комуніста, письменника Говарда Фаста, який, порвавши всі зв'язки з компартією, виступив з гострим і рішучим засудом совєтського режиму і ствердив, що в СССР панує режим тоталітарного затискування мистецької творчости.

Затривожені не так виступом Фаста, як можливостями його наслідків, зокрема впливу на американську ліву публіку, виступили проти нього теж і „проґресисти" з видаваних українською мовою в Ню Йорку своїх „Вістей", мовляв, Фаст не підтримує свого твердження будь-якими прикладами, арґументами, фактами. На думку тих „проґресистів", в СССР панує широка і всестороння свобода „художньої творчости", яскравим прикладом чого є те, що — цитуючи дослівно — „твори Тараса Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка видаються мільйоновими тиражами і без усяких змін в тексті на Україні".

„Яскравий приклад" тієї підсовєтської „свободи" може послужити одним із багатьох яскравих прикладів комуністичної брехні. Як пофальшовано видання Шевченка, Лесі Українки, Франка і як спотворено їх твори — про це можна писати цілі томи. Проте, не для зайвої полеміки з всілякими „проґресистами", але для доповнення арґументів та доказів Говарда Фаста варто навести два розгляди підсовєтських видань творів Шевченка і Франка, зроблені недавно на сторінках еміґраційної української преси.

Перший розгляд (підсовєтських видань творів Шевченка) належить перу відомого українського літературознавця Петра Одарченка і надрукований був в мюнхенській „Українській Літературній Газеті" (за березень 1957 року). У своєму розгляді він подає такі факти і приклади совєтської цензурної практики:

„Всі совєтські видання творів мають дві великі хиби: поперше, більшість видань, а від 1950 року всі видання цензуровані і неповні; подруге, всі без винятку совєтські видання творів Шевченка мають тенденційні, ненаукові вступні статті та примітки...

„У „Кобзарі" Шевченка, виданому 1947 року за ред. О. Корнійчука, читаємо такі рядки:

„За що ж боролись ми
[з ляхами?
За що ми різались
[з ордами?
За що скородили списами
Московські ребра?"

„У виданні 1949 року ці рядки — теж за ред. О. Корнійчука — мають деякі зміни в тексті:

„За що ж боролись ми
[з ляхами?
За що ми різались
[з панами?
За що скородили списами
Татарські ребра?"

„Отже, замість „ордами", маємо „панами", а замість „московські ребра" — „татарські ребра"...

„А ось перед нами „Кобзар" Шевченка 1950 року видання... Виглядає ця книжечка, як повний „Кобзар". Але, уважно придивившися, бачимо, що тут бракує... 14 творів... З цього видання вилучено всі антимосковські твори Шевченка: „Розрита могила", „Чигрине, Чигрине", „Великий льох", „Стоїть в селі Суботові", „Іржавець", „Заступила чорна хмара", „Якби-то ти, Богдане п'яний", та інші. Немає тут і „Давидових псальмів".

„А ось ще одне совєтське видання „Кобзаря" — року 1954-го. Зовнішній вигляд повного видання, ніде не позначено, що це неповне видання. Це видання належить до серії „ювілейних" видань до 300-річчя так званого „Воззєднання України з Росією". І, звичайно, тут ми не знайдемо поезій Шевченка, спрямованих проти цього „возз'єднання", проти Москви і проти Переяславського договору...

„Року 1955 в Києві вийшов з друку тритомник творів Шевченка... Вступна стаття О. Корнійчука та самісінька, що й у тритомнику 1949 року... Переглядаємо зміст... Невже в цьому виданні є всі ті твори, що були в виданні 1949 року? Але скоро переконуємося, що тут немає таких творів Шевченка: „Розрита могила", „Чигрине, Чигрине", „Великий льох", „Стоїть в селі Суботові", „Заступила чорна хмара", „Якби-то ти, Богдане п'яний". Отже бачимо, що й тут совєтські видавці виявилися шахраями і брехунами. Вони вилучили небезпечні для них антимосковські твори Т. Шевченка".

Не краще повелися „московські шахраї та брехуни" і з видаваними ними творами Франка. Розглядаючи, наприклад, 20-томове видання творів Івана Франка, що появилося останнім часом, І. Крилов (в „Гомоні України" з 30 березня ц. р.) встановив такі факти:

„Найперше впадає в око, що зі збірки „З вершин і низин" цикл „Україна" викинено такі *поезії*: „*Не пора, не пора*", „Ляхам", „Розвивайся ти, високий дубе", „Січовий марш"...

„Редактори комвидавництва викреслили з циклу „Жидівські мелодії" і такі поезії-твори: „Самбатіон", „Пір'я", „Асиміляторам" „Заповіт Якова"...

„Окремо слід згадати твір „Великі роковини", якого так само немає серед поезій у 20-томнику творів І. Франка совєтського видання 1955 року".

Приклади совєтського фальшування творів не тільки Шевченка, Франка, але й інших українських клясиків можна збільшувати в безконечність. Вони інколи вже такі безсоромні, як, наприклад, у випадку Лесі Українки, що проти них починають чимраз голосніше протестувати вже й підсовєтські читачі та критики.

„Царь всегда с сокращением „Кобзарь" выпускал", — казав колись український комуніст і голова Ради Народних Комісарів УССР Улас Чубар, зліквідований Сталіним. Такої царсько-жандармської політики у відношенні не тільки до творів Шевченка, але й до творів усіх інших покійних і непокійних українських письменників дотримуються і сучасні московські самодержці в Україні. А „проґресисти" у ЗДА, маючи можливість не тільки вільно висловлювати свою думку, але й брехати та перекручувати факти, прославляють сьогодні цих совєтських жандармів і цензорів, як здійснювачів „художньої свободи".

Юрій Мушкетик

ГАЙДАМАКИ

(10)

Залізняк тим часом підійшов до шинкаря.

— В тебе є місце, де б можна осібно посидіти?

— Є, прошу до ванькиру, — закивав лисою головою шинкар і причинив двері за шинквасом.

В невеличку кімнату, заставлену скраю бочками, Залізняк закликав Бурку і ще двох сотників, що були в корчмі.

— Що зволите пити? — шанобливо схилив голову шинкар.

— Нічого. Хоча ні, пиво питимете, хлопці? Три кухлі пива. І залиш нас самих.

На столі миттю з'явилось три кухлі пива і в'язка тарані у мисці.

— От що, панове отамани. Треба дуже думати, що робити далі.

— Що нам думати, — гукнув молодий сотник, — тепер нехай пани Думковські та Калиновські думають, їм треба пристановище шукати, а не нам. Гуляти будемо!

— Гулятимеш, доки шляхта з Черкас прийде та дасть тобі під гузно! — промовив сотник Микита Швачка.

Це був низенький, років сорока чоловік, з байдужим, на перший погляд, виразом обличчя. Тільки маленькі темносірі очі, що швидко перескакували з одного предмета на інший, видавали його неспокійний характер. Максим уже знав, що Швачка мав вдачу їдку, причіпливу, не упускав нагоди вколоти, а то й поглузувати над кимнебудь.

— Вірно, сидіти не можна. Треба йти на Черкаси. Там кубло найбільше. А позаду слід місце надійне приготувати, куди можна зайву зброю сховати і скарб. Він згодиться ще. Таке місце, де б в разі невдачі й відсидітись можна.

— У нас же є місце, Яр Холодний, — відсьорбнув пива Бурка.

— Бачиш, воно було добре, доки ми там ховались, доки вся сила наша там була. Ти думаєш, куди шляхта подалась? До лісу, напевне. Наш же ліс проти нас самих і обернеться. Я гадаю, найліпшим місцем був би Миколаївський монастир. Він на острові, сам — як фортеця.

Сотники замислились.

— Вельми зручне місце, — озвався Швачка.

Бурка теж не заперечував.

— Тоді, Микито, зараз їдь і домовся з ігуменом, — звернувся до Швачки Залізняк. — А ми ще одну справу зробимо. Треба посланців на Січ спорядити, і в ближні волості теж. Нехай усім розказують, що вчинилось тут, нехай піднімають посполитих. Шляхта дужа. Військо в неї, гармати. Та не страшне те. Здолати її можна. Коршак теж дужий, а ластівки його гонять. В гурті наша сила.

— Відозву б написати, — мовив Бурка, відсуваючи кухоль.

— Напишемо, гукай писаря.

— Він п'яний лежить.

— Я буду писати, — сказав молодий сотник, — було б писало та папір.

Покликали шинкаря, наказали дістати папір, чорнило і перо.

Шинкар поквапливо приніс. Сотник узяв перо, старанно вмочив його в каламар і підклав папір. Він наморщив чоло, водячи верхнім кінцем пера собі по підборіддю.

Максим теж напружено думав. Він закусив, за звичкою, спідню губу, стукав по столу пальцями.

— Пиши: „Коронні обивателі, слухайте нас..." Ні, не так, замарай. — Залізняк відпив з Бучиного кухля і закрокував по кімнаті.

„Що ж писати? Може, покликати кого з письменних людей?" — подумав він. Нараз йому спали на думку слова, що їх говорив біля монастиря.

— Пиши: „Поневолені брати наші! Наступила пора вибитися з неволі, звільнитися від ярма і тягара, який ви терпіли від своїх панів".

Перо швидко забігало по паперу. Сотник лише на мить зупинився, щоб зняти з нього смітину. А Максим говорив далі:

— ... І станете ви вільними, без панів і управителів, щасливими людьми...

Сотник ледве встигав записувати. Він сам дивувався, де беруться в їхнього отамана такі слова, лагідні, немов весняне сонце, гострі, як шаблі, колючі, ніби татарські стріли.

— Все, — нарешті зупинився Залізняк. — Перечитай.

Сотник повільно перечитав написане і знову вмочив перо:

— Підпиши, отамане.

Максим підійшов до стола і став за спиною сотника.

— Підпиши сам.

— Як підписувати?

Максим узяв кухоль і знизав плечима.

— Хіба не однаково, підпиши як знаєш.

— Авжеж не однаково. — Сотник підвів голову. — Титул якийсь треба. Коли ми сотники, а ти над нами старший, то ти повинен бути ну, приміром, полковником.

І, вже не чекаючи згоди, сотник черкнув: „По-к Залізняк з військом".

Максим вийшов на подвір'я не через корчму, а через кімнату, в якій жив корчмар. Біля поламаного тину стояли Микола, дід Мусій, Карий і Роман.

— Це так, повів у корчму, матері його ковінька, — вказуючи Максимові на Романа, лаявся дід Мусій. — Замовив, а сам щез. Каже, я зараз. Ждемо-ждемо, а його, шибеника, як водою змило. Хоч штани у заставу віддавай.

— Прийшов же я, — виправдувався Роман.

— У свинячий голос ти прийшов, запорожці виручили, заплатили. До кралі своєї бігав. Потрібен ти їй. До неї он Іван Загнійченко залицяється. Недарма тебе так швидко Галя і прогнала сьогодні.

Роман стояв, заклавши руки в кишені, кисло посміхався.

— І зовсім не прогнала. Коли хочете знати, так ось. — Він витяг з кишені кисет і розправив його на долоні. — Глянь, що вишито: „Це для того козаченька, що вірно любила".

Дід Мусій простягнув руку, але Роман сховав кисет назад до кишені. Він хотів сказати якийсь дотеп, але раптом густо почервонів і для чогось став застібати кунтуш.

— То й женився б, — ніби спересердя, сказав дід Мусій. — Бовкає гицель такий, мабуть, вже двадцять п'ять стукнуло. Ось ще один кавалер старий, хоч і отаман. Невже не потанцюю на твоєму весіллі, Максиме?

Залізняк посміхнувся.

— Потанцюєш, діду, прийде час. А ви, хлопці, — звернувся він до Миколи і Романа, — збирайтесь у дорогу, поїдете з грамотою. Не ви одні, багато поїде. Зайдете до Бурки, він дасть. Зараз писати будуть.

Залізняк розповів, куди і чого вони поїдуть. Роман згодився з радістю, Микола ж — з видимою неохотою.

Максим глянув на сонце — воно хилилось до обрію. Швачка вже б мусів повернутись. Чекаючи на нього, Максим пішов вулицею, якою той мав їхати. Але сотника не зустрів.

ЗА ЗБЕРЕЖЕННЯ КУЛЬТУРНИХ ЦІННОСТЕЙ

Для кожної інтеліґентної людини є певними поняттями: Леонардо да Вінчі, Мікель Анджельо, Рафаель, Рубенс, Рембрандт, десь в куточках пам'яти збережені обриси Аполлона, Венери або однакова в своєму клясично-емблемному, спортовому виразі скульптора Мирона „Метун диска" — зразки колись великої грецької культури, або піраміди, обеліски, сфінкси... І хоча античне життя теж мало свої темні періоди жахливих, як і сьогодні, вося, все пройшло і проминуло, для людства залишились майже одиноко світлі піднесення духа.

Життя людини у всесвітньо-творчому пляні Творця має своє окреслене призначення й обмеження, життя народів є теж заплановане в певних межах і приблизно, як індивід, культурний нарід простягує своє існування у вічність, творячи і зберігаючи духово-творчі цінності. Великі культури постали одначе саме з цеглинних внесків творчих індивідів, не зразу, а століттями вони творились, зростали й об'єднувалися у велике культурне поняття.

Ми всі знаємо, що великою мірою в минулому історія була роти нас, але не одиноко вона здержувала наш духовий ріст і збагачування; у нас самих є певні, скажім собі одверто, щоб нарешті усвідомити нашу слабість і винести звідси потрібні висновки, — акультурні елементи: творча невитривалість, що перешкоджує розгорненню великих плянів, надмірна півсонна мрійливість (пасивна) і легковажність у відношенні до культурних фактів (брак великих меценатів, таких як ними були Іван Мазепа, Митрополит Шептицький; не завжди одиноко з недостачі матеріяльних засобів). На цьому місці не має часу для аналізування (й аргументації) феномену нашої духово-творчої слабости, тут намічено певні елементи цього ж феномену для того, що з цієї точки погляду можна буде легше і певніше оцінити характер і значення однієї діяльности, про яку саме хочемо поінформувати на цьому місці нашу громаду.

На початку біжучого року група українських мистців у місті Ню Йорку заініціювала створення Комітету для вшанування і збереження творчої спадщини бл. п. мистця М. Радиша. В склад Комітету увійшли представники від всіх мистців, і представники понад п'ятнадцяти українських організацій міста Ню Йорку.

Комітет старатиметься, влаштовуючи різні імпрези, про здобуття фонду в найпершу чергу на видання мистецької монографії покійного мистця.

Ми маємо ряд визначних мистців, що вже нас покинули (повмирали, або погинули під час війни чи знищені ворогами), яких творчість вимагає зафіксування в репродукціях і в інших можливих документальних формах. Ініціятори Комітету для вшанування і збереження творчої спадщини бл. п. мистця М. Радиша, найближчі приятелі і колеґи покійного, забов'язані теж великою мірою його пам'яті і заслугам. Видавши монографію М. Радиша, Комітет плянує продовжувати розпочату діяльність, тим більше, що запрошені до участи в праяці Комітету наші суспільні організації виявили належну увагу і зрозуміння ваги справи.

На цьому місці варто б відзначити, що в нормальних умовинах такими справами займаються люди професійні (видавці, колекціонери мистецьких творів, музеї), в наших умовинах є можливість лише громадськими силами здійснити ці актуальні справи. Треба сподіватися, що наше суспільство із співчуттям поставиться до цієї акції зберігання і фіксування нашого національного духового капіталу, бо ніде правди діти — це один з найслабших відтинків нашого національного фронту. В підсовєтській дійсності дещо з цього робиться, одначе, як відомо, в аспектах корисних і потрібних совєтському режимові.

Ініціяторам важлива цілість української культури і їм дуже хотілося б бачити цілий ряд гарних монографійних видань наших мистців і культурних діячів, одначе можливості тут незначні, і, здається, рішення ініціяторів започаткувати працю виданням монографії померлого перед роком колеґи М. Радиша — правильний, тим більше, що мистець вспів зайняти в нашій духовій культурі одне з визначніших місць.

Ю. С.

НЕСПОКУТУВАНА ВИНА ЕДВАРДА ЕРІО

(Закінчення зі сторони 2-ої)

такт з народом і переконався, що всі відомості про голод на Україні є неправдиві. Большевики розповсюднили по всьому світу заяви й тексти промов Еріо, також він сам, вернувшись до Франції, опублікував велику кількість статтей у французькій пресі, що були передбуковані в часописах різних країн, виголошував доповіді і видав окрему книжку про свою подорож п. з. „Орієнт".

У зв'язку з своєю візитою в Українській Академії Наук, Еріо заявив в одній із своїх статтей, що „совєтська система зреалізувала святі права меншин" і що вона дає всім народам можливість „інтелектуальної експансії". 21-го вересня 1933 р. Еріо доповідав про свою подорож у касині в Варшаві. В цій доповіді він заявив, що всі чутки про голод на Україні є лише „підозрілим продуктом гітлерівської пропаґанди" і що Україна загрожена не голодом, а махінаціями українських сепаратистів, яких підтримує німецький національ-соціялізм.

Випадок хотів, що того самого дня, коли Еріо відвідав Київ, перебував там редактор нюйоркської жидівської газети „Форверд", Гарри Лянґ. Він був мимохіть свідком цієї, як він висловився, „потьомкінської трагіфарси", що її большевики заінсценізували для французького політика. Бачив, як вночі перед візитою Еріо населення Києва чистило й декорувало вулиці міста, міліціонери усунули всіх жебраків і безпритульних, вітрини магазинів наповнено крамом, чищено коні і, навіть, перев'язано гриви коней білими стрічками. Наступного дня після виїзду Еріо, Гарри Лянґ був випадково у більшому товаристві совєтських журналістів і урядовців. Нові видання совєтських часописів тількищо принесли інтервю з Еріо, в якому він заявив, що не зауважив ні сліду голоду в Україні. „Треба було бачити обличчя совєтських журналістів і чути їх гіркий, злорадний сміх при читанні цього інтертвю" — оповідав Гарри Лянґ у своїй доповіді, яку він дав у поворотній дорозі в жидівському клюбі в Парижі.

Довкола подорожі Еріо розгоріла в світі гостра полеміка. Приймали в ній участь і українські діячі, атакуючи Еріо в закликах до світу і в промовах на міжнародних конгресах.

Оцінюючи поведінку Еріо з перспективи майже чверть-сторіччя, ми не беремося судити, чи вона належить до категорії моральної нікчемности, як твердила „Аксіон Франсез", що закидала недвозначно політичному противникові продажність, чи до категорії „юридичного кретинізму", щоб ужити вислову італійського письменника Іґнація Сільоне. Фактом залишиться, що Еріо не спокутував своєї вини перед українським народом визнанням своєї помилки. Не зробив цього, хоч факт зорганізованого большевиками голоду віддавна перестав бути контроверсійним не тільки у вільному світі, але й в Совєтському Союзі. Спір іде ще тільки про кількість жертв голодової катастрофи: чи було їх п'ять, сім чи десять мільйонів...

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Шикаґо, Ілл.

З ДІЯЛЬНОСТИ ТОВАРИСТВА „САМОПОМІЧ"

Загальні Збори Т-ва „Самопоміч" в Шикаґо відбулися в неділю 10 березня. Слухаючи звітування уступаючої Управи, мимоволі кидаємо зором по залі, та, на жаль, не бачимо там багатьох тих, які повинні би бути і вислухати звіту Управи. Велику бо працю виконало Т-во „Самопоміч" у звітовому 1956 році. Виготовлено коло 400 ашурансів на спровадження наших залишенців в Европі, пороблено заходи на спровадження родин з Арґентини, а навіть з Польщі й Західньої України. Завдяки тим старанням вже до Шикаґа прибуло багато українських родин з Европи. Як колись нам помагали наші брати з давнішої еміґрації ставити перші кроки на новій землі, так тепер невтомні працівники Відділу Суспільної Опіки Т-ва „Самопоміч" забирають новоприбулих зі станції, шукають для них приміщень і праці та всіми силами помагають їм у важких початках.

Для 65 старших осіб виклопотано старечі ренти, 6 осіб важко хворих, бо спаралізованих завдяки Суспільній Опіці знайшли приміщення і постійну шпитальну безплатну опіку до кінця свого життя. Для 23 осіб вдалося вистаратись допомогу з міських установ. 5 осіб новоприбулих, туберкулічно хворих приміщено безплатно в міській лікарні. Понадто члени Відділу Суспільної Опіки відвідували хворих в лікарнях та приватних домах, а ухвалою Управи прийнято спонзорство над одною сиротою в Бразилії. Пороблено теж заходи одержати відшкодування для б. в'язнів німецьких концентраційних таборів, виповнено понад 200 аплікацій на горожанські папери та поважне число податкових зіставлень.

Крім вищезгаданих заходів було ще багато інтервенцій по різних американських суспільних установах, в еміґраційному уряді та листовні інтервенції в американських консулятах в Німеччині, Бельгії, Англії, Франції й інших.

З послуг Т-ва „Самопоміч" користали також і нечлени.

Ту працю без розголосу та реклями виконувала головно п. Катерина Гульчій, роджена вже тут в Америці, що з великою і подивуґідною посвятою жертвує свій час, не жаліючи свойого важкого труду, а часто й власного гроша. З п. К. Гульчій тісно співпрацювала п. Марія Головата, референтка Відділу Суспільної Опіки та пп. О. Плешкевич і М. Турянський, члени Управи, а з-поза Управи пп. Н. Ткачук, М. Домашевський, О. Наконечний, С. Пасіка, С. Куропась, Шупровський та інші.

Силами Управи Т-ва переведено прилюдну збірку під церквами і на списки, що у висліді дало 1590.41 долярів. Гроші з тих збірок зужито в цілості на допомогу нашій бідній дітворі в Европі, а 8 дітей користало зі стипендії Т-ва „Самопоміч" на вакаційній оселі в Равидлейку.

З імпрез слід згадати „Живу Газету", яка тішилась поважною фреквенцією і душею якої був проф. І. Красник. З інших імпрез належить відмітити „Просфору", що її „Самопоміч" влаштувала спільно з хорами „Славута" і „Сурма". Та хоч ця імпреза стояла на високому мистецькому рівні, на жаль, не дала вона приходу на цілі суспільної опіки... громадянство не дописало.

Дуже діяльною була також секція Т-ва „Самопоміч" „Учительська Громада", що крім своєї нормальної діяльности, як ведення школи українознавства і недільних доповідей та фінансової допомоги школі в Бравншвайґу і українській гімназії в Мюнхені, започаткувала в минулому році видавання часопису „Українське Життя", яке здобуває собі щораз то ширші круги читачів.

З ініцятиви Т-ва „Самопоміч" постала громадська установа „Голос України", яка три рази тижнево на хвилях етеру служить Українській Громаді своїми радіоавдиціями.

Цим коротким звідомленням аж ніяк не вичерпується праця Т-ва „Самопоміч", яке під проводом свойого голови інж. А. Артимовича спішило з допомогою всюди, де тільки цього вимагала потреба і добро Української Громади, за що Загальні Збори висловили всім членам Управи сердечну подяку і признання. А скільки горя і гірких сліз можна би було осушити, коли б членство цього понадпартійного і харитативного Т-ва не замикалося кількома сотками членів, а об'єднало тисячі наших громадян на терені Шикаґа? А цього горя і гірких сліз так дуже багато! Тисячі наших братів і сестер, тисячі нашої дітвори залишені в Европі на поталу нещасній долі. Невже ж чужі нам їхні страждання, нам, що ще так недавно ділили спільно з ними таку ж саму долю? Нам доля в приділі краще життя дала. Ми ситі і одіті. Відкриймо ж своє серце для голодних, неодітих і хворих! Станьмо всі членами Т-ва „Самопоміч" і своїми малими датками допоможім йому нести обов'язок допомоги. Членська вкладка до Т-ва „Самопоміч" 3 доляри річно, або тільки 25 центів місячно. На це нас всіх статиг Її можна все вплачувати під час урядових годин в нашій Федеральній Кредитовій Кооперативі при 2408 Вест Шикаґо Аве, на ч. конта 112. Не стіймо збоку і не ждім довше, бо ніхто з нас не є безпечний перед своїм завтра. Йдім слідами тих, які нам в біді помагали. Поможім нововибраній Управі Т-ва „Самопоміч" сповнити наш спільний громадський обов'язок, а Всевишній сторицею всім нам за це винагородить. Склад нової Управи дає запоруку, що він піде слідами попередньої і доложить всіх старань, щоби збільшити допомогу нашим хворим і опущеним залишенцям, нашій бідній дітворі на чужині і тут, які на нас дивляться і благають рятунку. Даймо їм надію на рятунок, а Управа Т-ва „Самопоміч" буде завжди Вас інформувати про висліди спільної праці.

До новвої Управи Т-ва „Самопоміч" вибрані на біжучий рік: П. Бабяк — голова, М. Зарицький — заст. голови, Н. Филипович — секретар, О. Плешкевич — скарбник, М. Кецала — референт імпрезовий, В. Ліщинський — ререрент преси, М. Головата — голова Відділу Суспільної Опіки, М. Куріца, Н. Валицька і М. Турянський — члени Суспільної Опіки. У відділі уСспільної Опіки працює теж п. Катерина Гульчій, як правний дорадник і референт переселенчої акції.

В. Л.

ПОДЯКА

Волею Всевишнього, покликаний у вічність, дня 22-го березня 1957 року

о. Протопресвитер
МИХАЙЛО БОРЕЦЬКИЙ

якого Тлінні Останки спочили на православному цвинтарі, біля церкви-пам'ятника, в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Сердечно дякуємо Його Високопреосвященству, Арх. Мстиславові, за пастирські поради, допомогу і зарядження в справі похоронних обрядів, за відправлення Служби Божої і Панахиди, та за зворушливі прощальні слова.

Дякуємо о. митр. Л. Весоловському, о. митр. Ф. Борецькому, о. митр. Д. Лещишинові, о. прот. Гр. Непокові, о. прот. С. Гаюкові і о. протодияконові П. Пушкаренкові, за сослуження в Службі Божій і похоронах.

Дякуємо Його Високопреосвященству, Арх. Палладієві, за молитви над домовиною Покійного.

Дякуємо проф. В. Завітневичу і проф. А. Котовичу за участь у відспіванні Служби Божої і похоронів.

Дякуємо П-ву Янокам з Нюарку за їхню допомогу, виказану в часі нашого горя.

Дякуємо о прот. Ст. Білякові з Woonsocket, R. I., за відправу Панахиди в 9-ий день після смерти, та його щирі і теплі слова, виголошені в часі Панахиди.

Цією дорогою, складаємо подяку нашим Приятелям і Знайомим, які висказали нам співчуття і ділили наш смуток.

Прибиті горем

ОЛЬГА — дружина
АЛЛА й АВГУСТИН ЮЗЬВЯКИ — донька і зять
ОЛЬГА й ІРИНА — внучки.

МАНІФЕСТАЦІЇ НА КИПРІ

Після звільнення британським урядом архиєпископа Макаріоса, на Кипрі відбулися масові маніфестації кипрських греків на пошану звільненого владики. Маніфестації ці пізніше звернулися знову проти британської окупації Кипру і британський губернатор Кипру мусів їх заборонити.

ХРОНІКА УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ

В Англії

УКРАЇНЦІ НА МІЖНАРОДНОМУ КОНЦЕРТІ В ТОДМОРДЕНІ

„Українська Думка" повідомляє, що українські групи мистецької самодіяльности в Тодмордені взяли участь у міжнародному концерті, що відбувся 24 лютого в міській залі. Про цей концерт місцева газета „Нюз енд Адвертайзер" писала: „Найрізкіший контраст був між австрійцями та українцями. Перші ліричні і взнеслі, як родинні Альпи і з експресією вродженого оптимізму їх народу, останні широкі, з простою гармонійною структурою, виворожуючи картину розлогих хвилюючих ланів збіжевої країни та із її більш поважною музичною лінією, властивою країні, яка від давна відчуває утиск завойовників і окупаційної солдатні...

Українські групи дали слухачам три хори — чоловічі голоси в чотирьох піснях на початку програми, жіночий хор на початку другої частини і мішані голоси на закінчення концерту. Українці, як валійці, є природними хористами і при будь-якій нагоді, де збереться їх двоє чи троє, незадовго хтось почне пісню, і всі долучуються до співу. Їхнє групове співання було дуже добре, а диригент п. В. Щур видобув з них все найкраще"...

Газета помістила фото учасників концерту з посадником міста.

З'ЇЗД ЛЕҐІОНУ СИМОНА ПЕТЛЮРИ В БРИТАНІЇ

2 лютого ц. р. відбувся в Манчестері третій з'їзд Крайової Організації Леґіону Симона Петлюри. З'їзд відкрив голова Управи п. Росвський. Звітну доповідь про діяльність Військової управи зробив керівник орг. відділу п. Бор. Про фінансову господарку звітував п. Пишненко. По уділенні абсолюторії уступаючій Управі з'їзд обрав нові керівні органи і схвалив резолюції.

УКРАЇНЦІ, ЯКІ ПОМЕРЛИ В АНГЛІЇ В 1956 Р.

Тижневик „Українська Трибуна" подає список українців, які в 1956 році померли в Великій Британії: Бойко Петро, Баніс Петро, Боднар Михайло, Балюк Анастазія, Бедочка Теодор, Чорний Василь, Демченко Юхим, Довженко Федір, Денисюк Володимир, Федечко Степан, Гуцман Микола, Гук Зеновія, о. Гуня Іван, Гурій Василь, Гилюта Павло, Юркевич Євген, Козленко Олександер, Калин Петро, Козирів Микола, Крісlатий Дмитро, Кук Константин, Ляхович Михайло, Лошиця Василь, Матвіїв Володимир, Максимюк Микола, Онищук Євзебій, Осіґров Максим, Панасюк Олекса, Пилявський Михайло, Пучковський Іван, Полосік Вільгельм, Рідош Михайло, Рубій Степан, Сидор Василь, Савуляк М., Сагайдак Петро, Стецько Василь, Стеценко Олена, Свинар Тетяна, Шоров Микита, Шагай Василь, Шпіляр Микола, Жураківський Олекса.

У Франції

ГНІЗДОВСЬКИЙ І ГУЦАЛЮК В ПАРИЖІ

Образотворчі мистці з ЗДА — Л. Гуцалюк та Я. Гніздовський відвідали Париж. Там у Літературно-мистецькому клюбі відбулася дискусія на тему: „Сучасне українське мистецтво на чужині". Гості з ЗДА взяли участь в дискусії. Крім них виступали ще: проф. О. Шульгин, Марта Калитовська, ред. Д. Штикало, інж. Маслов та інші.

В ІРАКУ

УКРАЇНЦІ В ІРАКУ

Понад півтори сотні українців живе сьогодні в Іраку. Вони розкинені по цілій країні і працюють переважно в нафтовій промисловості. Також у Йорданії, Ірані й інших країнах Близького Сходу живуть окремі українські родини.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

ПЕРТ АМБОЙ, Н. Дж. Т-во „Запор. Січ", Відд. 155, подає до відома своїм членам, що місячні збори відбудуться в п'ятницю 12-го квітня, о год. 7-ій веч. Проситься членів прийти та купити білети на Ювілейний бенкет — 5-го травня. Приєднуйте нових членів. — За Управу: Мих. Чумер, секр.

САНТ ЛУЇС, МО. — Повідомляється, що місячні збори Т-ва св. Володимира, Відд. 179, відбудуться в другу неділю, по першім, 14-го квітня, о год. 2-ій по пол. в УНДомі під ч. 2838 Маґнолія вул., тому що на 3-ту неділю припадає Великдень. Прошу прибути і вирівняти свої залеглі вкладки. — М. Дмитришин, предс., М. Кульчицький, кас., І. Назар, секр.

ТОМАСТОН, КОНН. — Відд. 421 повідомляє, що збори відбудуться 13-го квітня о 8-ій год. веч. — За Уряд: П. Москалюк, предс., Ф. Саяк, кас., Ю. Береза, секр.

РАЧЕСТЕР, Н. Й. — Місячні збори Т-ва Запорозька Січ, Відд. 367 відбудуться у неділю 14-го квітня о год. 1:30 по пол. Просимо, щоб всі члени явилися, бо є важливі справи до полагодження. Контр. Ком. здасть звіт за 3 місяці. — К. Манківський, предс., П. Дзюба, кас., В. Попович, секр.

СИРАКЮЗ, Н. Й. — Укр. Січ, Відд. 39 повідомляє членів, що місячні збори відбудуться в неділю 7-го квітня 1957 р., о год. 3-ій по пол. в УНДомі. Проситься всіх членів прийти. В суботу 6-го квітня від год. 7 до 10 веч. і в неділю 7-го квітня від год. 12 до 3-ої по пол. можна вплачувати вкладки. Управа просить всіх довгуючих членів вирівняти всі свої залеглості. — Управа.

ВІЛКС БЕРІ, Па. — Б-во св. І. Хрестителя, Відд. 223 повідомляє всіх членів, що звичайні збори відбудуться в неділю 7-го квітня в парох. залі, зараз по Службі Божій. Присутність всіх членів конечна. — Управа.

ДЖАНСОН СИТІ, Н. Й. — Т-во Запорозька Січ, Відд. 21 повідомляє всіх членів, що місячні збори відбудуться в неділю 7-го квітня о год. 2-ій по пол. в Меморіял Центер. Є важливі справи до полагодження, проситься всіх членів прибути. — М. Ґулячок, предс., П. Садовець, секр.

ШИКАГО, Ілл. — Повідомляється членів 301 Відд. ім. Д. Вітовського, що чергові місячні збори відбудуться в неділю 7-го квітня, о год. 12:30 впол., в залі церкви св. Володимира, при 2250 Вест Кортез вул. У зв'язку з тим, що є дуже важливі справи до полагодження і нові зарядження Гол. Управи УНСоюзу, проситься всіх членів прибути і привести своїх приятелів і знайомих, щоб вписати до УНСоюзу. — Управа.

Посмертні Згадки

СТЕФАН СОКОЛОВСЬКИЙ, довголітній член і секретар 269 Відд. УНСоюзу в Рачестері, Н. Й., помер 5-го березня 1957 р., проживши 66 р. Покійний походив з с. Підгородє, пов. Рогатин, Зах. Україна. Залишив в смутку дружину Катерину, сина Мілана, доньку Стелу і двох внуків і сестру Марію. Всі члени УНСоюзу. Похорон відбувся 8-го березня з гр.-кат. церкви св. Йосафата, при великій участі членів, Родини і знайомих, на цвинтар Holy Sepulchre. — В. Й. П.

П. Рудий, секр.

ЮСТИНА СЛОВІКОВСЬКА, членка Т-ва Запорозька Січ, Відд. 367, померла 17-го березня, по довгій і тяжкій хворобі. До УНСоюзу вступила 1950 р. Покійна народилася 1908 р. у с. Краковиці, Долина, Зах. Україна. Полишила у смутку чоловіка Миколу, синів: Михайла, Івана, дочок: Павлину, Стефанію і Анну, одна дочка Катерина в Краю, 6 внуків і сестру Марію у Краю. Похорон відбувся з похоронного заведення до церкви св. Йосафата, а опісля на цвинтар Голі Сепалкер. Участь у похоронах брали: Родина, Знайомі і Члени Т-ва. — В. Й. П.

В. Попович

ТАРЗАН, ч. 3843. Сховані напасники.

AFTER THE LIDS WERE SEALED FROM THE INSIDE, TARZAN AND THE REMAINING MEN SLOWLY LOWERED THE BARRELS INTO THE WATER.

MINUTES LATER, THE SEAS WERE DOTTED WITH INCONSPICUOUS, BOBBING CASKS--YET EACH ONE CONCEALED A DETERMINED WARRIOR!

Коли віка були запечатані, Тарзан і ті, які залишилися, легко спустили бочки в воду.

За кілька хвилин море вкрилося цятками ледве примітних підстрибуючих бочок .. кожна з них скривала рішеного на все войовника.